

Előfizetési árak:

Egész évre 8 frt.
Félévre 4 „
Negyedévre 2 „

Hirdetési árak:

A négy-hasábos petitsor
1-szeri felvétele . . . 7 kr.
2-szeri „ 6 „
3-szori „ 5 „
A három-hasábos „Nyilttér”
petitsor 10 krval számíttatik.
Hirdetés-bélyegár 30 kr.

PÉCSI LAPOK.

Vegyes tartalmu lap.

Hirdetések felvételnek
Oppelik A., Schalek Henrik,
Haasenstein és Fogler,
Mosse Rezső bécsi; — Gold
berger A. B. budapesti; —
G. L. Daube és társa
M. frankfurti;
Haasenstein és Fogler
Steiner A.
hamburgi irodáiban.

Megjelenik hetenkint háromszor
és pedig:
vasárnap, szerdán és pénteken

Szerkesztőségi Iroda hal-tér 5-ik számú házban. Hirdetések és előfizetések felvételi
irodája Ramazetter Károly kiadóhivatalában boltiv-közben a könyvnyomda mellett.

Egyes szám
Szerda- és pénteki kiadás 5 kr.
vasárnap 10 kr.

Pécs, 1882. febr. 28-án.

(b.) A Budapesten megpendített eszme: vegyük meg Munkácsy képét, mindenütt élénk viszhangra talál, s a közadakozások céljából megindított mozgalom országszerte termékeny talajt nyert. Az öröm érzetével jeleztük vasárnapi számunkban, hogy a mozgalom itt is megindult, mi sem akarunk távol maradni, mi is átértéztük a megvétel eszméjében rejlő hazafiságot.

Meg kell kezdeni hát a gyűjtést.

Egy nagy embert, a nagy emberben egy művészt, egy világra szóló lángelmét ünnepel a világ. Mi is ünnepeljük, de nemcsak a nagy művészt, hanem a művészen a magyart, ki nevünknek újból hirt és dicsőséget szerzett. És ha e név betölti most a világot, műve, mely dicsőségének koronáját hozta meg, legyen a mienk, az ország-é, hadd töltsse meg a magyar muzeumot.

Százezer forint az az összeg, melyért azt a dicső képet meglehet venni. Parányi az egy nemzetnél, mely lelkesedni tud, de sokkal igénytelenebb összegnek kell lennie a magyar nemzet előtt, melynek meg kell mutatnia, hogy bármit mondjanak reánk ellenségeink, a nemzeti becsület kérdésében mindenkor kényesek és szeplőtlenek voltunk. És volnánk bár földhöz ragadt szegények, e képnek akkor sem szabadna külföldre vándorolni, szégyen jeléül annak, hogy a magyar nemzet százezer forintot nem tudott

felteremteni, de nem is ezért, hanem, mert nem tudta méltányolni művész nagy fiát, s azok az éljenek, melyeket előtte hangoztatnak, csak színházi zaj, a fény, melylyel körülvették csak hizelgés és sok szóbeszéd, hiu dicsekvés voltak.

Annak az összegnek be kell jönni; de vajjon elegendő-e? megvettük a képet s ezzel kincset szereztünk, de meghálálták-e, megjutalmazták-e a művészt? a ki hazájának sokkal nagyobb kincset szerzett: dicsőséget, és e dicsőség fénykörében megtudott magyar ember maradni. A nagy művész az előtte fölhangzó üdvözlőkre többször biztatólag kijelenté, hogy egykor hazájába végkép visszatérni leghőbb vágya. Mikor? Ha számítása szerint megszűnik a szerzés szükségessége. Csak az tartóztatja vissza; kitünt minden szavából. De hát dicsőség e sugarainak központja miért ne lehetne Budapest? Ha parányi egy nemzet kezében százezer forint, nem sok annak tiszterese sem, s ez összeggel a képzőművészeti akadémiát megteremthetnők, ezzel lehetővé tennők az ő hazatértét. Ha ily irányba vezettedik a mozgalom, csak akkor van a lelkesedésnek komoly és elismerő alapja, mert akkor a kéz nemcsak ad, hanem intéz is.

És ha soha semmi egyéb sem gyujtana arra, hogy a nagyszerű műremeket magunkévá tegyük, hát elégnek kell lenni azon öntudatnak, hogy ime mi rokotalan nem-

zet, melyet barbárnak hirdetett a világ, csak nem régen is, mily rövid idő alatt világ-alakokat mutathat be a művelt emberiségnek, s habár irodalmunk szárnyai el nem terjedt nyelvi tekintetből nem ragyoghatnak is azon magasban, honnan a nagy szellemek az egész világot betöltik lelkök fényének sugaraival — a mindenki által méltánylásnak örvendő művészet nem egy ily nagy magyar szellemet emelt már föl. Ha pedig a kép megvételével együtt a képzőművészeti akadémia megalapítása is összefüzdik, hogy azt a mester kezeire bizuk — megmutatjuk, hogy mi nemcsak hazafias, hanem a műveltséghez is méltó tettet követtünk el.

Jókai Mór nagy regényírónk költészetének egész bűbáját tárta fel Munkácsy Mihály előtt, midőn őt a magyar írók estélyén felköszöntötte. Mit is szolt?

„A képzőművészetben is két irány osztozott meg a mostani korszakban a világoralom felett: egyik a dicsőség bajnokai, a hősök, a hatalmasok szolgálatában álló; másik a kéjnek, a gyönyörnek, az érzékmáornak a dicsőítője.

Ezeké volt Eleázár terített asztala és a biblia gazdag asztalai, a többi genre csak a szegény Lázár volt, a ki a morzsákon osztozott.

Végig vonultak előttünk ragyogó alko-

Tárcza.

Bús órában.

Nem vagyok babonás
Mégis megijedtem,
Mikor tegnap este
Egy halálzó lepke
Repült el felettem . . .
S elkezdtem tünődni:
Hátha még baj érne,
S ezer rémalak közt
Megjelent előttem
A halálnak réme.

A halálnak réme!
Nyomot hagyott bennem,
Az a setét lepke
Itt repül, itt suhog
Szünetlen felettem;
Hiába kergetem
Megjelenik újra —
Mily parányi állat!
S mégis hány embernek
A nyugalmát dülja.

Kergesd el te asszony!
Nélkülem mi lennél
Szegény, özvegy asszony
Siromba ki tudja
Mi mindent temetnél . . .

Kergesd el te gyermek
Édes fiam, kincsem!
Nélkülem mi lennél
Egy kis szegény árva
Kinek apja nincsen.

Szigeti Kálmán.

Munkácsy képe.

Alig volt még oly zavarban a vidéki sajtó, mint ma, mikor felpezsdül az egész haza vére a lelkesedésben, melylyel karjaira emel egy „apostolt”, ugyanazon vér szülötét, fiát, édes gyermekét, Munkácsy Mihályt, — mikor a vallás hirdetői, tanítói, az írók, a költők, a természettudósok, a bölcsészek, a művészek, a főrangú, a polgár, ur és pór, gazdag és szegény, szent és istentelen, a nemesen érző s az elfásult szívü — mind, mind csak egy jelszót hangoztat a kép előtt: „ez a valódi emberi.”

A vidéki sajtó beszélhet-e még? Szólhat-e hozzá? Mit beszéljen? Mit szóljon? Igen, beszélhet. Joggal, kötelességszerűen. És van mit beszélnie. Nincs még kimertve a tárgy és nem is lesz soha. Lehetetlen! „Ez a valódi emberi.” A valódi emberit pedig érezni, látni, vizsgálni, csodálni, bámulni, szemléletén lelkesedni, iszonyodni, ujjongni és sirni fogunk, a mig ember lesz a nagy világon.

Az aquariumokban is előttünk a tenger: vizével, kagylóival, coralljaival, csodáival, — igaz, hogy parányi az egész az

egészhez képest. Munkácsy képe is előttünk fekszik e perczen, igaz, hogy csak mása a nagy fénynek, fénykép, parányi az egész az egészhez képest.

De a képzelet befutja pályáját most is, mint az a hivatása: elsegít oda, hogy megkísérelje elővarázsolni a valót.

Megvalljuk, hogy képzeletünk nem állíthatja élénk Munkácsy képét, nem képes láttatni azt a szintengert, melyben — mint annyi ezereken a fővárosban, a kik odazarándokolnak a műcsarnokba — megelevenülve szemléljük az alakokat.

De egyet tisztán, tökéletesen, habozás nélkül, biztosan látunk: a „valódi emberit.”

A valódi emberi isteni is egyuttal. „Les extremes se touchent.” Ugy alkotott bennünket a teremtető, saját képmására, hasonlatosságára.

És a teremtető vegyített bennünket össze ezen a nagy világon úgy, hogy a csőcselék odadörgölődik a nagy eszmék harczosaihoz, a gyűlölet mindjárt ott terem a szeretet mellett, az irigység a siker nyomában születik, a tehetetlenség belekapaszkodik a nagyratörésbe, a gonosz magához lehuzni igyekszik az igazat, a mint magasba száll, az aljas érdek összesug, hogy sárba tiporja az egyenes törekvést — és így tovább és így tovább, mig ember lesz ezen a nagy világon.

Nézzetek azt a képet: ott a való, ott a valódi emberi. Ott van a maga végnélküli fenségében, nagyságában, szépségében — és ott van az utálatos rútság, undor, iszonyat valódi alakjában.

tásaik; bejárták az egész művelt világot, felköltötték bámulatunkat.

Fényes, ragyogó talentumoknak nagy mesterművei voltak: de egy sivár érzés maradt utánuk a szívünkben: ez a kétség, hogy ez a kép a mai kor uralkodó szellemének valódi tükré: — ezek a felkoncizolt tetemek, ezek a hullamezők, ezek a vérittas antropofa vezérek, meg ezek a csábító syrén-csoportok, ezek a tüneményes érzékmámorító fantómok? Mindez a legrealisztikusabb felfogásban. Ez a mi világunk uralkodó két eszméje?

És ekkor támadt egy ázsiai kis obscurus nemzet kebeléből, egy asztalos műhelyéből egy lángész, a ki az isteni szikrától felvilágítva, nem állt szolgálatába a két triumfáló iránynak, pedig neki megmutatta a kísértő a fényes nagy világot, mondván: ime ezt mind neked adom, ha engem imádsz; nem állt sem a véres dicsőség, sem a mámorító élvezet szolgálatába, hanem utat tört magának közöttük az igazi, nemes és egyszerű emberi ideál felé.

Midőn a mi Munkácsynk a nagy názáretbeli ujjalkotónak képét választá meg-őrkítő művészete tárgyául, egy merész eszmével támatta meg a kor irányzatát.

Szent képet, Messiásképet festettek a hajdan és jelenkor nagy művészei eleget, nagy művészettel, fenkölt ihletséggel — a hívők számára. Munkácsy Krisztusa a hitelenek számára van alkotva.

Saját fegyvereikkel támatta meg őket. Feltalálta az idealist a realismusban, a szellemi a materiában, az istenit az emberiben.

S hogy ez a műve oly diadalt aratott az egész országban, ez diadala az egész emberiségnek, ez bizonyítványa a korszellemnek, hogy a nemesebb lélekjárásnak nem aludtak ki az oltárai, csak gyújtó szikrára várnak s ismét a szellem az ur.

Munkácsy Mihály e diadalával nemesi levelet nyert magának a királytól; de nemesi levelet vivott ki nemzetének az egész világtól. Mások hordozzák még véres zász-

A mint az égi Teremtő összevegyítette az embert az emberrel, úgy állítja azt elének a földi teremtő szellem ezen a képen. Ez a teremtés!

Jókai azt mondta: „Ez a kép a hiteleneknek való.” Ez a helyes bírálat, ez a költő ítélete a művész fölött: tökéletesen belenyugodhatik, bölcs ítélet.

Nincs az a megkérgesedett kebel, a melyet meg nem ráz az a Krisztus arc!

A ki ennek a képnek szemléletére se látja az embert magában, a ki nem hiszi, hogy az erénynek önmagában meg van már a jutalma: a lélek nyugalma; a ki nem hiszi, hogy az a Krisztus, a ki ott áll, összekötött kézzel, szívet rendítő tekintetével, a világ legnagyobb emberalakja; a ki nem hiszi, hogy az ordítóást az önmagát büntető bűn viszi véghez; a ki nem hiszi, hogy a feszítsd meg kiáltást mindaz, a ki kiáltja, önmagára kiáltja; a ki nem hiszi, hogy az a bíró ott az emelvényen, összeránczolt homlokával a maga sötét lelkét látja színről-színre, a ki mindezt nem hiszi, az Judása annak, a mit emberinek szoktunk nevezni.

A ki ennek a képnek szemlélésére nem hisz, az valódi állati, mert ez a kép mindenestül — valódi emberi.

Munkácsy Mihály! Neked az ember hálaival tartozik. Te megmutattad neki a legnagyobbat s a legalacsonyabbat, a mit valaha látott és látni fog, míg ember embert felismerhet.

loikat eltiport országok rab népei között, így keresve a dicsőséget, mi meg hordozzuk szellemünk munkáit a művelt országok szabad népeinél s diadalunk nagyobb, hódításunk maradandóbb.

Szükségesnek találtuk e szavakat ismétetni, hogy emlékezetünkbe vésődjenek. És midőn e felköszöntőt mondá, azt jelenté ki, hogy ő nem borral, vízzel, hanem tintával telt pohárral köszönti fel, hogy annak minden cseppjével írják meg a magyar írók a művész dicsőségét, s azt mi dicsőségével összefügg.

Egy cseppet mi is felszedtünk, — ebből a kis csepből a mi igénytelen lapunk is teljesíteni akarja kötelességét, szerényen és egyszerű szavakkal bár, de hazaszeretetének és lelkesedésének egész melegével. De ebből a cseppből ki jut még az elismerés szava azoknak is, kik a fent jelzett mozgalmat városunkban megindították, azoknak, kik a kezdeményezőik lelkes szózatát megértvén, az ügyet melegen felkarolják, s e mozgalmat városunkhoz méltón vezetendik. S mert az elismerést annak a tintának egy cseppjéből írjuk le, az maradandó is lesz, s minden résztvevőt büszkeséggel tölthet el.

És most kezdjük meg hát azt a gyűjtést!

Kis okok nagy gondok.

II. A családi gyermeknevelés-rendszer — inkább mondhatni rendszertelenség — divatos hibája, az erkölcs-vallásos irány elhanyagolása. A szülők legtöbbször a gyermeki ész és szív kívánalmait készakarva vagy akaratlanul, egymással ellentétbe hozza, mert azt, a mi a kettő közötti harmóniát létre hozni hivatott, a tudásnak és hitnek egyetlen közös alapját: a vallást feleslegesnek, vagy a legjobb esetben a hitoktatóra bizhatónak tartja, s ebből következik, hogy a gyermeknél a kedély és értelem nem együtt, hanem különböző, sőt ellentétes irányban fejlődik, s rendszerint a tudás gazdagodása a hitet teszi koldussá.

Mint általában a gyermek minden irányu ügy a vallásos érzületbeli fejlődésére is, az alapot a szülőcsalád adja meg. A jelen realis kor gyermeke ez alapot nélkülözi. A szülők tökéletesen elegendőnek tartják, hogy gyermekeik a vallást mint tudományt, mint tantárgyat tegyék magukévá, nem gondolva meg, hogy a vallás az emberi kedély oltára, melyet szolgál a hitoktatás, azonban felépíteni csak a szülői szív képes; nem gondolva meg, hogy hit nélkül egészséges erkölcsi és szellemi élet nem is képzelhető s midőn a gyermeknél a vallásos érzület életre hívását elmulasztják, helyrehozhatatlan hibát követnek el. Mert míg azon elhanyagolást, melynek a gyermek szellemi képessége a szülőcsaládnál kitéve volt, szerencse, akaratérő, természeti jelesb tehetség esetleg kipótolhatja, — addig az, kinek szíve, kedélye gyermekkorában a vallással be nem tölt, erkölcsi életének alapját: a hitet, mely bizonyításon felül áll, számító észszel, midőn szükségét érezi, hasztalan fogja keresni.

A nevelésnél a vallás másodrangúvátételét általánosságban a kor materialismusa idézte elő; az egyén kiindulási pontul azt veszi, hogy a felvilágosodás a vallás dogmaival a kétszerkettő mintájára nem húzható elméletével ellentétben áll. Nem célunk hosszasan reflectálni a fogalmak és zavarára és azon igazságra, hogy a természet mélyreható ismerete, az igaz tudomány, elvégre is ugyanazon kútfőhöz, az istenség eszméjéhez vezet vissza, mert hiszen a kutató ész előtt a titkok végtelen sokasága áll és fog állani örökké: azonban lássuk azt, hogy azok, kik felületességök miatt, a vallást a tudomány-nal megegyeztetetők nem tartják, kik a vallás költészete helyett, bölcsőbbnek hiszik gyermekeik előtt mindent az ész, he-

lyesebben saját eszük meghatározásai szerint, föltárni, — rendszerint mily módon fosztják meg a gyermekeket kedélyvilágától, és szomorú tévedések min alapul?

Legtöbb szülő nem képes gyermekével szemben eltalálni azon hangot, melyet használnia, azon álláspontot, melyre helyezkednie kell. Szavai és tetteiben magát nem a gyermek korához, ész és szívvilágához alkalmazza, egy szóval gyermekéhez le — jobban mondva — felszállani nem akar, vagy nem tud, hanem a gyermeki értelmet és kedélyt tölti be oly fogalmakkal és ismeretekkel, melyeknek koraiságok miatt hatása a gyermekre a májusi fagygyal egy jelentőségű. Ez eljárás nyer alkalmazást főképp a vallás kérdésénél. A szülők az előrehaladott tudomány győzelmeiben a vallás vereségét (mintha a kettő között harez állana fenn) a vallási dogmák és hagyományok megsemmisülését látván, a nevelésnél azokra nemesak súlyt nem fektetnek, hanem gyermekeiket kényszerítik, hogy gyöngye szemükkel az egész mindenséget a tudomány szemüvegén át tekintsék.

Mint fentebb említettük, a legtöbb szülő a vallást tantárgynak tekinti, s így hitágazatait bírálat tárgyává téve, mint a tudomány színvonalán nem állókat, elavultaknak tekinti, s kicsinylő mosolylyal tekint arra, minek a gyermek előtt szentnek kellene lenni, nevetség tárgyává teszi azt, a mi a gyermekben a vallásos érzület felébresztésére hivatva van. És a mai kor gyermeke tud mindent, de nem hisz semmiben, mert honnan vegye hitere a szükséges alapot, midőn a szülői családban vallás iránti közömbösséget tanult.

Mily ferde eljárás, a gyermeki kort illúziótól megfosztani. Mennyit vesz a karácsonyfa tündér fényéből, ha kioltjuk a gyermek ahoz kötött hitét, a gyermeki szív túlradó hálájának és szeretetének mily devalvatioja következik be az illúzió foszlása által? Bátran bizhatnók ezt az életre, midőn már a hitben megerősödött lélek a tudást minden romboló hatás nélkül fogadhatja be. A gyermek értelmét és kedélyét az igazság száraz előadása ki nem elégítheti, példák után vágyik az, melyekben esze és szívének fogalmait megtestesítve látja. Miért kerüljük az önként kínálkozó példát a vallás szent hagyományait, a szent könyv fenséges alakjait? E mellőzésnek és általában az erkölcs-vallásos nevelés elhanyagolásnak véstetjes következményét a gyermek előbb-utóbb érezni fogja, mert azt, a mire az életben legfőbb szüksége van, a hitet nélkülözi. Az élet horgonya: a hit, iránytűje: a vallás, melyen kívül az elsüllyedéstől nem ment meg semmi más.

Amint a gyümölcs-hozás korát a virágzás megelőzi, s virág nélkül gyümölcsre nem számíthatunk, szintén úgy vallásos érzület nélkül az emberi szív a jóra meddő marad.

Hadd teljék be tehát a gyermek a vallásos érzülettel: a kedélye virágával, ápoljuk e virágot erős hitté, hogy majdan az éres korszakában, nemes gyümölcsöt hozzon.

Ujdonságok.

A pécsi dalárda, mint már jeleztük, vasárnap d. u. 6 órakor tartotta rendkívüli közgyűlését, melynek egyedüli tárgyát az egylet viszonyainak megbírálása és a szükséges módosítások megtétele céljából kiküldött ötös bizottság munkálata képezte. Jelen volt huszonhárom működő, három pártoló tag és az elnök. A bizottság, tekintettel az egyletnek ugy műszakilag, mind anyagilag észlelhető hanyatlására, azt véleményezte, hogy a dalárda alapszabályai lényegileg módosítassanak, nevezetesen felmenteni kívánja a pártoló tagokat kötelezettségeik alól, mi által megszünnének a rendes dalestélyek, a költségvetésnél pedig nagyobb megtakarításokat óhajt, többek között feladja a dalárda termét, nem akar szolgát tartani stb. A dalárda egyszerűen működő tagokból állana, kik kedvtelésből foglalkoznak az énekekkel; a közönséggel szemben semmi tekintetben

kötelezettek nem lesznek s csakis nagyobb szabásu hangversenyekben mutatják be erejüket. Ezen, az egyesületet lényegileg megváltoztató indítvány élénk vitát keltett, melyben résztvettek Reberics Imre, Hauser János, Repics Vincze urak, kik a bizottság javaslatát és Jilly Alajos, Wachauer Károly urak, kik a jelen állapotot kívánják fentartani, mégis előbbi némi szerves módosításokkal. Szavazásra kerülván a dolog, a bizottsági javaslat 15 szóval 11 ellen elfogadtatott, mire a végleges teendők, illetve az alapszabályok módosítása végett egy bizottság küldetett ki. A dalárda ügyére még legközelebb visszatérünk. Addig is ide igtatjuk a „Dunántuli Hírlap”-nak következő ujdonságát: a pécsi dalárda legutóbbi választmányi ülésén többi közül azon kérdéssel is foglalkozott, miként lehetne az egylet hajdani fényét visszaszerezni. Ha meg nem sértjük a dalár urakat, mi csinálunk nekik egy jó recipét. Végy magadnak először is alkalmas hangu férfi-erőket, azután olvaszd fel azokat 10 kiló feygelmi olajban, tölts azután erre 24 kiló szorgalmat s mindaddig keverd, míg nyujtható péppé válik. Ez meglevén, szárítsd meg s törd porrá és surold meg vele erősen jó-hirneved lapját s az előbbi fényét újra visszanyeri.

Hajóközlekedés. A személyszállító hajók forgalma a Dunán Budapest-Mohács között febr. 27-én ismét kezdetét vette. Egyelőre a hajómenetek következőleg eszközöltetnek: Budapestről Mohácsra: hétfőn és csütörtökön 12 órakor délben. A hajók Szegzárdon éjjeleznek s onnét másnap reggel 5 órakor tovább mennek. Mohácsról Budapestre: Kedden és pénteken 5 órakor délután. Baján éjjelezés és onnét tovább másnap reggel 5 órakor. Apostag állomás ugy felfelé mint lefelé menetben érintve nem lesz.

Újabb betörés. Az ó-posta utcában Tóth József zongoramesternő lakásába február hó 26. és 27. közti éjjel az ablakon át betörték s a következő tárgyakat vitték el: egy esigával kirakott kis dobozt, 4 darab új öt forintos, 7 darab egy forintos, 8 darab ezüst forintos, 1 darab törött gyémánt gyűrűt és két más gyűrűt. A tulajdonosnő nem volt otthon, kis leánya magában lévén, felébredt és végig nézte a betörők gazdálkodását, de félelemből jelt adni nem mert.

Póru jár pénzügyőr. Hétfőn d. e. az árpádi határban, közel a községhez egy hivatalos utasítással kiküldött pénzügyőr dohányesempészekkel találkozott, kik észrevevén a hinárt, menekülni akartak, azonban a menekvésre nem volt már utjuk-módjuk. A pénzügyőr megadásra szólította a cempészeket, ezek azonban ellentáltak s így kitört

a „harez és háboru,” melyben a bátor pénzügyőr súlyos sérüléseket szenvedett, és a cempészek noha elinaltak s biztonságban érezték már magukat édes otthonukban, Püspök-Bogádon, a megsérült pénzügyőr felismervén őket, jelentést tett s a szolgabírószág által még az nap délután elfogattak.

A Munkácsy mozgalomhoz. Városunk polgármestere következő meghívást küldötte szét: A fővárosban jelenleg általános lelkesedés között ünnepelt nagy művész: Munkácsy Mihály hazánk fíjának a festészet terén korszakot alkotó műremeke, mint nemzetünk méltó büszkesége, az akadémiai épületben van közszemlére kitéve. Ezen műremeknek a nemzet kineve gyanánti megszerzése iránt a legélénkebb mozgalom indult meg a fővárosban, s kétségtelen, hogy a kitűzött nagy cél a hazafias elemek közreműködésével elérhetik. E város lakossága ezen országos cél iránti törekvésnél tétlenül nem maradhatván, van szerencsém ennek folytán a t. cz. ezennel bizalommal arra kérni, hogy e tárgyban f. é. martius hó 5-ik napjának d. e. 10 órájkor, a városház közgyűlési termében tartandó értekezletre megjelenni sziveskedjék.

Siklósról írják nekünk: 3 frt. 70 kr. napidíjat fizetett a mult évben a siklósi kölcsön-segélyegylet igazgatósági tagjainak három órai munkáért. E kedvező napidíj annyira csábító volt némelyekre, hogy miután f. hó 26-án tartott közgyűlésen az igazgatósági tagok újból megválasztása is napirenden volt, minden áron megakarták magukat választatni; sőt annyira mentek, hogy ebből vallási kérdést csináltak és mindegyik fél a maga embereit sikra szólította. A harez és háború kiűtött, s már-már tettelegességre is fajult a dolog, midőn az elnök a gyűlést feloszlatta. Van tehát idő a békekötésre és a napi díjak — leszállítására.

A pécsi ipar- és kereskedelmi kamara e hó 8-án teljes ülést tart. A napirend főbb tárgyai: A kamara ügyforgalmáról szóló jelentés. A földm. ipar- és kereskedelmi minist. leirata Pécs város helypénzszedési tarifájának véleményezése iránt. Ugyanannak leirata Beremend községnek 4 orsz. vásár tarthatása iránti kérelmének véleményezése iránt. Ugyanannak leirata Hosszuhetény községnek egy 3-ik országos vásár tarthatása iránti kérelmének véleményezése iránt. A pénzügyi m. kir. ministerium leirata a kamara területén létesíttetni kért pénzváltóhelyek ügyében. A kolozsvári társkamara átirata a kereskedelmi iskolák mikénti elnevezése ügyében. Az orsz. magyar iparegyesület átirata a Budapesten rendezendő országos kiállítás ügyében. Engel P. Sándor kam. kültag beadványa a pös-

takezelési visszasságok megszüntetése iránt. Lang Ignác kam. kültag beadványa a közös üléseknek d. u. 2 órára való kitűzése iránt. Ugyanannak beadványa a kisebb polgári peres ügyekről szóló 1877. évi XXII. törvényzikk módosítása érdekében teendő lépések iránt. Külföldi levelező tagok választása. Ezzel kapcsolatban megemlítjük, hogy a kamara elnöksége buzdító és hazafias felhívást intézett tagjaihoz, melyben Fiume emelésére hívja fel őket, hogy a fiumei árunak adjanak elsőséget és fiumei kereskedőkkel szerezzenek összeköttetést. Az áru minősége éppen olyan mint a triesti, a szállítás pedig tetemesen olcsóbb.

Rejtélyes haláleset. Egy katona főorvos Pécsre utaztában Szent-Lőrinczen kiszállt a február 27-iki esti vonatról. Kevés vártatra megtalálták az indóház melletti udvaron verében feküdvé, mellette zárt zsebkése; testén több mély szurás volt, melyek következtetést engedtek arra, hogy öngyilkosság forog fenn; a tegnap megejtett vizsgálat és boncolás ezt constátálta is. — A halál csakhamar bekövetkezett; az öngyilkost, mint mondják Schrottmannak hívják s a sorozásokhoz volt lerendelve.

Apró hírek. Furcsa komédia. Legközelebb Sedelmayer J. állat-dressirozó mester érkezik városunkba „okos” ebeivel és kakaduival. Az ebek olvasnak, számolnak, zongoráznak és dominóznak. — Esküvő. Kreisel Ferenc vaizslói, most kinevezett derék kántortanító, m. hó végén tartotta meg esküvőjét a kedves Ungar Mária kisasszonnyal, Duna-Szekesőről. — Árverés. Fábian Judith 400 frtra becs. ingatl. márcz. 29-én, Pécs. — Az irgalmasrend adományt gyűjtő küldötteinek külön miniszteri engedély felmutatása nélkül is megengedett az adománygyűjtés. — Vámdíjak. A közmunka és közlekedésügyi ministerium f. évi márczius hó 18-ától kezdődőleg, újabb három évre megengedte a teherszállítmányok utáni vámdíjszedést. — Tűz. A város erdejének a bányatelepen lévő részében tűz támadt, de a gyorsan érkezett segélylyel szerencsésen eloltatott. — Vonatösszeütközés. E hó 28-án este az 1. és 12. számú vonat Darányban összeütközött, de szerencsére, — a nagy ijedségen kívül — semmi baj sem történt. — Halálozás. Széplaki Ferenc, esperes és abaligeti plebános, élte 56-ik évében, február hó 27-én Abaligeten elhunyt. Béke a derék férfiú és érdemes lelkész poraira!

Laptulajdonos Ramazetter Károly.
Felelős szerkesztő Bolgár Kálmán.

Gyárfelosztás következtében gyári árákon.

Van szerencsém a tisztelt közönségnek tiszteltteljesen tudomásul adni, hogy alább elsorolt árukat egy renommírozott gyárnoktól, ki üzletét végkép beszünteti, eladás végett átvettem s azokat határozott gyári árákon — melyek mellet a t. vevők 25%-ot megtakarítanak — elárusítani fogom.

A készlet következőkből áll:

300 drb.	valódi rumburgi gyoles.
200 "	$\frac{3}{4}$ és $\frac{10}{14}$ széles gyoles-lepedő.
500 "	$\frac{3}{4}$ széles tiszta creasz-gyoles.
1000 "	$\frac{3}{4}$ széles tiszta creasz-gyoles.
100 "	tiszta czérna ágybéli-grádl.
60 "	$\frac{3}{4}$ és $\frac{3}{4}$ görffüggöny-grádl.
30 "	fehér és szürke damast-asztalnemű.
2000 tzt.	vászont damast-asztalkendő.
800 "	vászont damast-asztalterítő, $\frac{3}{4}$ -től egész $\frac{10}{14}$ nagyságban.
1500 "	vászont damast törölközők, minden nemből.
700 drb.	23 méter damast-törölközők.
450 tzt.	fehér vászon-kendők.

Fenti cikkek kiválólag alkalmazatosak kelengyékre, mert ritkán kínálkozik alkalom ily kitűnő minőségű kelenyek, ily olcsó árákon összeállítására. — Az illető gyár majdnem egyedül állt azon jóhírben, hogy áruai valódi tiszta gyoles szövevények, amiért én a felelőséget örömmel elvállalom.

Egyidejűleg bátor vagyok a t. cz. közönség becses figyelmét nagy választékú selyem-, posztó- és divat-áruccikkre felhívni, melyeket szintén rendkívül olcsó árákon adom.

Mély tiszteléttel

PAUNZ ADOLF

Pécsét, Széchenyitér Zsolnay-féle bazár épületében.

Vidéki megrendelések gyorsan és pontosan teljesíttetnek utánvét mellett. Az eshetőleg tetszést nem nyert áruk mindenkor teljes készséggel becséríttetnek.

